

[Villumsen.]

bærer Hjælpeløshedstillæg. Mange Invalider har siden 1. Oktober 1933 haft vanskeligt ved at se Logikken i denne Bestemmelse, ligesom det har vakt Skuffelse blandt en Del af Invalidere nyderne, at de Tid efter anden har mistet det efter den gamle Lov tilstaaede kommunale Tillæg, som Hovedparten af Rentenyderne opfattede som et Hjælpeløshedstillæg. Set udefra kan det synes, som om Invalideforsikringsretten har bedømt alle disse Forhold ret strengt, men det maa jo erindres, at Kommunerne i Henhold til den gamle Invalidere lov ved mange Lejligheder anlagde andre Synspunkter end dem, Invalideforsikringsretten maa anlægge, med andre Ord, at de i langt højere Grad tog Stilling til Spørgsmaalet som et økonomisk Spørgsmaal for Rentenyderne, at det ikke saa meget er Hjælpeløshed som ren og skær økonomisk Trang, der er Grundlaget for Vedtagelsen ude i Kommunalbestyrelserne. Det er ligeledes en Fordel for Rentenyderne, at de ved Opgørelsen af deres Indtægt maa fradrage Skat og Forsikringskontingent.

Det siger naturligvis sig selv, at alle disse Forbedringer ikke kan gennemføres, uden at det koster Penge, men det Forhold, at Staten overtager langt den væsentligste Del af disse øgede Udgifter, nemlig 2,8 Mill. Kr. af i alt 3,65 Mill. Kr., maa jo være et Forhold, der i høj Grad tiltaler Venstre, idet det ligger paa Linie med de Ændringer, som man fra den Side har foreslaaet til Forsorsloven og Folkeforsikringsloven. Vi haaber, at netop denne Fordeling af Udgifterne vil bevirke, at man fra alle Sider her i Salen vil se med Velvilje paa de foreliggende Forslag, ikke mindst da det her først og fremmest drejer sig om nogle af de allervanskeligst stillede i vort Samfund, nemlig de Mødre, som selv skal bære den væsentligste Del af Forsorgsplikten, og de gamle Invalidere. Det vilde derfor være ganske urimeligt, om disse Spørgsmaal skulde give Anledning til et større politisk Slagsmaal om Fordelingen af Udgifterne ved Socialreformen, og jeg vil derfor anbefale disse to Lovforslag, Forslaget om Ændringer i Forsorsloven og Forslaget om Ændringer i Folkeforsikringsloven, til en velvillig og hurtig Behandling i dette høje Ting.

Søren P. Larsen: I Bemærkningerne til de to Lovforslag, som den højtærede Socialminister har fremsat vedrørende Ændringer i Lov om offentlig Forsorg og Lov om Folkeforsikring af 20. Maj 1933, har

Ministeren gjort Rede for noget Materiale, som dels findes i Bilagene, dels findes som en Redegørelse, som Socialministeriet oversendte til Folketinget i Efteraaret i Anledning af Folketingets Forespørgsel af 3. April 1935 angaaende de sociale Udgifter. Man kan deraf se, at det Udvalg, som Socialministeriet under 5. Maj 1935 nedsatte, fortrinsvis skulde beskæftige sig med to Omraader af Socialloven. Det ene Omraade var Spørgsmaalet om Refusionsordningen, indsamle Oplysninger, undersøge Virkningerne af Fordelingen og dernæst tage Stilling til det Materiale, der derigennem blev indsamlet, og det andet Omraade, som der var Tale om, var Opholdskommunebestemmelserne, saaledes som der er gjort Rede for i Indledningen til Lovforslaget. Saaledes og ikke anderledes laa den Opgave, der var paalagt Udvalget, og som Socialministeren havde sat i Gang. Nu skete der det, at vel opretholdt den daværende Socialminister Udvalgets Opgaver, Spørgsmaalet om Refusionen og Spørgsmaalet om Opholdskommunereglerne, som to Spørgsmaal, Udvalget skulde tage sig af, men som et tredie Led tilføjede den daværende Socialminister, at Udvalget ogsaa kunde overveje enkelte andre Spørgsmaal, som han vilde forelægge for Udvalget.

Naar nu Udvalgets Betænkning offentliggøres som et Bilag til Lovforslag Nr. 56 om Ændring i Lov om offentlig Forsorg, saa ses det, at der paa to Omraader ikke er udført noget stort Arbejde af Udvalget. Der er f. Eks. ikke taget Stilling til Refusionsspørgsmaalet. Der er praktisk talt intet kommet ud af Drøftelserne vedrørende det Hovedspørgsmaal, som Debatten i Foraaret 1935 drejede sig om, og som ogsaa er nævnt som en af de Hovedopgaver, Udvalget skulde beskæftige sig med. Endvidere kan man se, at Spørgsmaalet om Tilflyttere ikke har fyldt saa forfærdelig meget i Udvalgets Betænkning, og Resultaterne i Form af Ændringer i bestaaende Lovgivning er kun meget smaa. Og det var de to Hovedopgaver, Udvalget skulde tage sig af.

Til Gengæld, kan man jo føje til, har Socialministeren faaet en Række andre Spørgsmaal frem igennem Udvalget, og Udvalget har taget Stilling dertil, idet dets Flertal har indstillet disse Ændringer, som den højtærede nuværende Socialminister har gjort til sine, og de findes i det store og hele i de to Lovforslag, der er fremsat, selv om jeg erkender, at den højtærede Socialminister paa andre Omraader har vist et selvstændigt Initiativ.